

Часопис Новоапостольської церкви

НАША СІМ'Я

БОГ ДБАЄ ПРО НАС

Послання Першоапостола

НАСТАНОВА ДО ВЧЕННЯ

Образ і подоба Бога –
чоловік і жінка (частина 2)

Кайзерслаутерн

Першоапостол у Пфальці/Німеччина

Зміст 8/2021

СЛОВО І ВІРА

- 3 **НАСНАГА**
*Бог дбає про нас – Послання
Першоапостола*
- 4 **У ЦЕНТРИ УВАГИ**
Кайзерслаутерн
- 5 **БОГОСЛУЖІННЯ**
*28.03.2021 р. у м. Кайзерслаутерні/Німеччина
Біблійна цитата: Від Івана 27, 23*
- 13 **АПОСТОЛИ ПИШУТЬ**
*Служити Христові з любов'ю і радістю
(Апостол Тункан Мане)*

ЖИТИ ВІРОЮ

- 15 **МІРКУВАТИ – СЛІДУВАТИ**
Неправдиві свідчення?
- 16 **НАСТАНОВА ДО ВЧЕННЯ**
*Образ і подоба Бога –
чоловік і жінка (частина 2)*

ВІРА І СУСПІЛЬСТВО

- 20 **«МИ, ДІТИ»**
Що написано про гріх у Біблії?
- 21 **ДІТИ І ЦЕРКВА**
*Тату, що таке гріх?
(Як навчити дітей уникати гріха?)*

ЦІКАВО ЗНАТИ

- 24 **ТЕСТИ НА ЗНАННЯ БІБЛІЇ**
ІЛЮСТРАЦІЯ-ЗАГАДКА

Обкладинка: AnnaReinert – stock.adobe.com

ВИХІДНІ ДАНІ:

Часопис «НАША СІМ'Я», № 08, 2021

Засновник: Релігійна організація «Управлінський центр Новоапостольської церкви в Україні», проспект Тичини, 18-А, м. Київ (за дорученням Міжнародної Новоапостольської церкви, м. Цюріх, Швейцарія).

Адреса редакції: вул. Збаразька, 8а, 46002 Тернопіль, Україна; тел./факс: (+380352) 524732; p.bich@nak.org.ua
сайт: nak.org.ua;

Головний редактор: Будник Анатолій Феодосійович
Відповідальний редактор: Бих Павло Євгенович

© **Видавництво:** Фрідріх Бішофф Гмбх, м. Франкфурт-на-Майні/Німеччина; за сприяння Релігійної організації «Управлінський центр Новоапостольської церкви в Росії», м. Москва/Росія.

Друк: ТОВ «Терно-граф», вул. Текстильна, 18, 46020 м. Тернопіль, Україна; тел. (0352) 51-91-65, 51-91-64; e-mail: terno-graf@ukr.net
Наклад: 600 прим. (українською мовою).

Часопис поширюється безкоштовно серед парафіян Новоапостольської церкви та зацікавлених осіб.

Ми з вдячністю прийемо пожертви на видавничу діяльність.

Отримувач платежу: Релігійна організація «Управлінський центр Новоапостольської церкви в Україні», проспект Тичини, 18-А, м. Київ.

Банківські реквізити:
IBAN р/р UA8632098400002600524 0016749 в АТ "ПроКредит Банк",
МФО 320984, ЄДРПОУ 14301165; або
IBAN р/р UA77 322669 00000 2600 130 023 5975 (UAH) в АТ «Ощадбанк»
м. Київ, МФО 322669

Призначення платежу: добровільні пожертвування від ...

© Цей часопис і всі опубліковані в ньому матеріали захищені авторськими правами. На повний або частковий передрук матеріалів, а також їх будь-яке копіювання і поширення вимагається дозвіл видавництва.

Відповіді на запитання на стор. 24: 1) 1Б, 2В, 3А, 4Г, 5А, 6Б, 7Г, 8А, 9Г, 10Б; 2) Вірвати - 2-е (Самуїла, глава 11

Бог дбає про нас

Дорогі брати й сестри,

ми живемо у дуже незвичний час: іноді у нас відбуваються богослужіння, а іноді – ні; іноді ми святкуємо Святе Причастя, а іноді – ні.

Це викликає чимало питань – їх так багато, що я навіть не в змозі на них відповісти.

Одним з них є: «Чи є Святе Причастя сьогодні менш важливим, ніж раніше?»

Моя відповідь очевидна: «Святе Причастя є і сьогодні важливим! Це таїнство Христової Церкви, а, отже, дар Божественної милості для нас, людей».

У цей особливий час я хочу нагадати про народ Ізраїлю, зокрема про час, коли Бог вів його пустелею і вони не мали що їсти. Якби Бог не давав їм манну, то вони померли б з голоду. Отже, вони повністю залежали від Божої помочі. Бог кожного дня давав їм манну, яку вони мали з'їдати у той же день. Люди, які зберігали її до наступного дня, з'ясовували, що вона псувалася і була непридатною для споживання. Тільки на шостий день Бог дав людям подвійну порцію. Це була та сама манна, але вони могли зберігати й харчуватися нею і на сьомий день.

Так Бог хотів показати Своему народові: «Я дбаю про вас! Якщо Я даю щось, то ви маєте брати від Мене. Те, що Я даю, буде вам завжди достатньо». З нами сьогодні відбувається те саме. Ми довіряємо Богові й вчимося ще більше довіряти Йому: Його любові, Його турботі й всемогутності.

Так, Святе Причастя потрібне нам. Приймаймо його кожного разу, коли Бог дарує нам його. А якщо Він допускає, що ми не можемо приймати його, то Він подбає про те, аби проскури, яку ми спожили востаннє, вистачило до наступного разу. Я вірю в це!

Із сердечними вітаннями,

ваш Жан-Люк Шнайдер

Кайзерслаутерн

Пфальц простягається півднем землі Рейнлад-Пфальцу по території 16 округів, а також містами, що не належать до жодного округу. Університетський Кайзерслаутерн – це найбільше місто Західного Пфальцу. Завдяки таким закладам, як Пфальц-театр і Пфальц-галерея (фото), місто належить до культурного центру Західного Пфальцу. На півночі Ка-Тауна, так називають передмістя Кайзерслаутерна, де живуть близько 50 тис. американців, знаходиться Північний Пфальц Бергланд з Доннерсбергом, найвищою точкою регіону висотою 687 метрів, а на південному сході – Пфальський ліс, найбільший прилеглий лісовий масив Німеччини. На сході він простягається через горбисту місцевість Німецького винного тракту до Рейнської рівнини Пфальцу. Там розташовані дві найбільш густонаселені частини Пфальцу: Південний Пфальц, відомий також як «Тоскана Німеччини», і Передній Пфальц з Людвігсгафеном, найбільшим містом цього регіону. Разом з містом Вормсом Південний і Передній Пфальц утворюють Рейнланд-Пфальцську частину столичного регіону Рейн-Неккар, міську агломерацію в точці зіткнення трьох земель: Рейнлад-Пфальцу, Гессену і Баден-Вюртембергу, де проживають близько 2,4 мільйона людей.

Фото: © Blitskjang – stock.adobe.com

**ВІДЕОБОГОСЛУЖІННЯ
У КАЙЗЕРСЛАУТЕРНІ / НІМЕЧЧИНА**

ДАТА: 28 березня 2021 року
БІБЛІЙНА ЦИТАТА: Від Івана 12, 23
ВСТУПНА ПІСНЯ: «О, Боже, йди явись» (№ 180)
СУПРОВІД: Окружний Апостол Райнер Шторк й Апостол Герт Опденплац
ПРИМІТКА: Вербна неділя

Цитата з Біблії: Від Івана 12, 23

«І відрікає їм Ісус: «Прийшла година для прославлення Сина Чоловічого».

Свідки Бога

Дорогі брати і сестри, незважаючи на те, що через пандемію коронавірусу відбулися зміни, ми все ж дотримуємося усталеної традиції розпочинати це богослужіння з нагоди Вербної неділі читанням з Біблії.

Читання із Захарії 9, 9 і Псалма 118, 22–26:

«Радуйся вельми, о дочко Сіону! Викрикуй, о дочко Єрусалиму! Ось цар твій іде до тебе, справедливий і переможний, смиренний і верхи на ослі їде, на осяті, на молоденькій ослиці».

«Камінь, яким знехтували будівничі, став головним на розі. Від Господа це сталося, і дивне воно в очах наших. Цей день учинив Господь, радіймо й веселімся в ньому! Спаси, о Господи, Тебе благаєм! Дай же рятунок, Господи, благаєм! Благословенний той, що приходить в ім'я Господнє! З дому Господнього ми вас благословляєм».

Після читання з Біблії Першоапостол сказав: Сьогодні ми відзначаємо Вербну неділю, церковне свято. Щодо церковних свят, які повторюються з року в рік, у мене така думка: «З часом ми звикаємо до них». Сьогодні ми відзначаємо Вербну неділю, згодом – Пасху і так далі; усі ці свята

позначені в церковному календарі. Але якщо замислитися, то збагнемо, що вони дійсно приносять благословення. Християни всього світу впродовж багатьох століть відзначають у ці святкові дні щось особливе: вхід Ісуса на Вербну неділю в Єрусалим, Страсну п'ятницю, Великдень, Різдво ... Ці свята свідчать: що б не відбувалося, в якій ситуації не опинилися б світ і християни, вони є нагодою зробити паузу й поміркувати над найважливішим – сьогодні, при- міром, над входом Ісуса в Єрусалим.

Ісус добре знав, що чекало на Нього. Він не раз вів зі Своїми учнями про це мову. Вони не розуміли Його; Ісус абсолютно чітко пояснював, що Йому доведеться страждати й померти, і все ж прибув до Єрусалиму. Висловлю лише одну думку: якщо комусь сьогодні дуже погано, якщо у когось сильний біль чи велика нужда або турботи, то те, що Господь зробив для нас, є настільки великим і важливим, що варто просто зупинитися, прославити Бога й подякувати Йому.

Учні намагалися умовити Господа не йти у Єрусалим. Вони говорили, що якщо Йому буде там нестерпно важко, як Він сказав, то краще не йти туди. Однак, Ісус знав, що мав бути там. Адже саме про це мовиться у нашій біблійній цитаті: «Прийшла година для прославлення Сина Чоловічого». Ці слова нелегко зрозуміти. Багато людей не розуміють сьогодні, що означають ці слова. Ними Ісус мовив, що має бути прославлене Ім'я Бога. Він пішов у Єрусалим саме для того, аби прославити Бога, й аби Бог прославився у Ньому. Що це означає? Поясню це простими словами: Господь Ісус знав, що прийшов час публічно й абсолютно недвозначно показати, Хто такий Бог і Хто такий Він. Ісус мав прославити Бога й показати, Хто такий Бог; і тоді Бог прославить Його, покаже, Хто такий Ісус. Тому Він в'їхав на осли в Єрусалим. Кожен побожний юдей знав, що так справдилося пророцтво Захарії – як про це читав наш брат з Біблії. Так Ісус хотів показати, що Він – Богом посланий Месія.

У Євангелії від Матвія повідомляється про те, що Ісус пішов у храм, де зцілював сліпих і кульгавих (Від Матвія 21, 14). Для народу Ізраїлю храм був місцем об'явлення Бога; там Ісус зцілював сліпих і кульгавих, аби показати, що Бог тепер через Нього творить спасіння.

Він здійснив очищення храму (Від Матвія 21, 12-13) і вигнав з нього торговців. Цим Він хотів показати, що їм уже не треба приносити в храмову жертву тварин й оголосити про зміну жертвового служіння.

Тепер Він, Ісус, принесе Себе в остаточну жертву, яка поширяться на всіх.

Ісус, таким чином, виразно і ясно показав, Хто Він такий: Месія, через Якого діє Бог, і що Його жертва замінює служіння храмового жертвопринесення.

Ісус показав велич Божої любові
та влади, довірившись Йому.

Як люди відреагували на це? Спочатку достатньо позитивно: вони раділи. Учні й ті, які бачили, що Ісус воскресив Лазаря, були разом з Ним; вони раділи й вигукували: «Осанна!» Люди з Єрусалиму, які чули про це, також пішли Ісусові назустріч і радісно вигукували: «Осанна!» (Від Івана 12,13). Усі неабияк раділи. Навіть діти в храмі вигукували: «Осанна!» А вони дійсно не знали про пророцтво Захарії. Вони не знали Писання, вони не знали пророцтв; але Божий Дух давав їм таке розуміння: це – Месія, це – Посланник Бога. Згідно з Євангелієм від Івана, у Єрусалим прийшли також греки, тобто чужинці, які хотіли побачити Господа і ще більше довідатися про Нього (Від Івана 12, 20-21). Усе було відзначене неабияким успіхом. Натовп кричав: «Осанна!» Навіть не-юдеї, які прийшли здалеку, збагнули: це – Посланник Бога.

Я вважаю, що в цей момент учні думали, що саме так відбувалося прославлення Господа. Тепер було очевидно, Хто Він такий. Якби це було так! Однак, ми знаємо, що радісний настрій людей тривав недовго, через усього декілька днів він змінився на протилежний, люди не хотіли Ісуса, вони кидали у Нього каміння. З багатьох причин. Натовп був розчарований, бо чекав, що Ісус утрутиться в історію і звільнить їх від римської окупації. Але цього не відбулося. Ісус абсолютно чітко мовив, що не має до цього жодного відношення. Люди були, звісно, вельми розчаровані. Побожні юдеї були не просто розчаровані, а налякані Його рішучими діями в храмі, Його ставленням до грішників, Його тлумаченням Тори. Цей пророк, Ісус, бачив все по-іншому, ніж вони. Їм було ясно, що для того, аби догодити Богові, треба було строго дотримуватися норм закону; і хто принесе в храм чимало жертв, тому Бог подарує милість і благословення. Якщо я не зроблю всього цього, якщо не виконаю заповіді, якщо не принесу жертву, то Бог покарає мене. Такою була установка побожного юдея. І ось прийшов Ісус і сказав, що це не так. Вони, звісно, налякалися. Релігійна влада сповнилася страху, бо Ісус становив загрозу для неї. Влада точно знала: якщо цей юдей прийде і виступить в ролі царя, то римляни відреагують дуже жорстко; вони не допустять цього; і це обернеться лихом. Своїми проповідями і діями Ісус ставив під загрозу вплив і соціальний статус влади. Тому одні були розчаровані, інші сповнилися страхом, а треті налякалися. І що трапилося потім? Усі разом вони подбали про те, аби схопити, катувати й убити Ісуса.

*Ми зазнаємо воскресіння, отримаємо воскресле тіло
й увійдемо в Боже Царство, у вічну славу.
Це – наше майбутнє!*

А як щодо прославлення? Тільки тепер воно розпочалося! Саме тепер Ісус Христос прославляв Бога, абсолютно виразно показуючи, Хто такий Бог. Він показав: Бог настільки великий, що варто навіть у стражданнях будь-якою ціною зберігати Йому вірність; Він показав, що відносини з Богом, єднання з Ним є набагато важливішими, ніж земна доля людини, ніж будь-які страждання і смерть. Краще годі пояснити велич Бога. Ісус показав, що Бог був для Нього настільки важливим, що Він був готовий віддати все, аби тільки досягнути єднання з Ним.

Ісус показав велич Божої любові й влади, довірившись Йому, навіть якщо інколи не розумів Його. Немає кращого способу продемонструвати велич любові й влади Бога, ніж абсолютно довіритися Йому, навіть якщо ви не розумієте, чому все так відбувається. Такою великою є Його любов, такою великою є Його влада й сила. Ісус Христос продемонстрував це. Потім Ісус показав, Хто Він був Сам. Він був посланий Богом, аби передати людям Його любов; і любов Бога до людей є настільки великою, що Він, аби принести спасіння, віддав Своє життя за них; Він був добрим пастирем, Який віддав життя за Своїх овець (Від Івана 10, 11).

Так Ісус прославив Бога. Так Він показав, Хто такий Бог: Бог святий. Він, Його любов, влада й сила є настільки великими, що Йому можна довіряти і завжди зберігати вірність. Бог – це Бог любові, і Він послав Ісуса, аби показати нам, наскільки великою є Його любов. Він помер за нас. Так Ісус Христос прославив Бога і Його Ім'я. І Бог прославив Ісуса Христа. Бог, воскресивши Ісуса з мертвих, показав, що Він є Його Сином. Бог був з Ним і дарував Йому перемогу над смертю. Він привів Його назад у Свою славу, де було для Нього підготовлене місце ще до того, як Він став Людиною. Сам Ісус мовив: «Тепер же прослав Мене, Отче, у Себе – славою тією, що її Я мав у Тебе перед тим, як постав світ!» (Від Івана 17, 5). Так Ісус прославив Бога, а Бог – Ісуса.

Тепер щодо нас: прийшов час, аби ми прославляли Бога, і настане час, коли Бог прославить нас. Це – наше сьогоднішнє доручення; саме у цей час! Прийшов час, аби ми прославляли Бога. Простіше кажучи, прийшов час, аби ми – сьогодні, тут і зараз – показали, Хто є Бог, і хто є ми. Таким є наше доручення. Ми маємо засвідчити, що Бог Всемогутній, що Він Бог любові й милості. Ми повинні показати і довести, що є Божими дітьми, помилуваними, улюбленими й посланими Ним.

Як ми можемо прославляти Бога? Ісус Христос показав, що Бог близький до людей. Давайте й ми покажемо, що Бог поруч з нами, що Він діє через нас. Розповідаймо, що Ісус Христос творить на землі, що Він дарує спасіння, милість, прощення і благословення. Свідчімо серед іншого про це, коли приходимо на богослужіння. У даний час через коронавірус це не завжди можливо; але ми в принципі хочемо показати, Хто такий Бог: «Бог поруч з нами! Він – Бог любові! Він Бог істини! Він діє!» Ісус Христос діє через Своїх Апостолів. Тому ми приходимо на богослужіння. Але тепер забудьмо про коронавірус: нам принципово потрібні богослужіння. Покажімо, що під час богослужіння діє Бог. Засвідчимо, що Бог – Всемогутній, що Він – істина, що Він – любов. Ми довіряємо Йому цілковито й повністю. Ми довіряємо Його істині; ми довіряємо Його любові; ми довіряємо Його милості; ми довіряємо Його владі й силі. Ми не боїмося і не хвилюємося даремно, бо довіряємо безумовно Богові. Так ми прославляємо Бога; так ми показуємо, Хто Він: Бог – любов й істина. У мене немає причин не довіряти Йому. Ісус мовив, що Його учні прославили Його, бо зберегли Його слово. Ми можемо також саме так прославляти Ісуса Христа: зберігати Його слово і показувати, що Він – істина. Узгоджуймо своє життя з Євангелієм і застосовуймо Його вчення на практиці – сьогодні, тут і зараз. Покажуймо, подібно до Ісуса, хто ми є: ми помилувані Ісусом Христом. Ми знайшли Господню милість і знову й знову знаходимо її, тому готові також прощати своєму ближньому.

Ми улюблені Христа. Ми служимо Господу, бо любимо Його всім серцем. Це – наша мотивація: ми любимо Його й улюблені Ним. Свідчімо про це.

Ми послані Ісусом Христом, Він наділив нас дорученням творити в Його Ім'я добро й допомагати ближньому зазнати спасіння. Це можна було б продовжувати безконечно; але я думаю, що напрямок зрозумілий. Саме так ми можемо сьогодні прославляти Бога. Покажімо, Хто такий Бог, покажімо, хто є ми. Сьогодні, тут і зараз.

Якщо ми поступатимемо так, то з нами відбудеться те саме, що з Господом Ісусом. Ви не завжди матимете радість і схвалення з боку інших людей. Інколи вони казатимуть: «Ах, які вони гарні! Новоапостольські християни прекрасні люди». Однак, не завжди. Будьмо чесними. Прославлення не полягає у тому, аби Бог мовив: «Ти слухняний, тому Я врятую тебе від усіх бід і страждань». Звісно, ні! Ми схильні до цього, як і всі інші люди; нам безумовно не краще від того, що ми є вірними новоапостольськими християнами. Іноді ми також наштовхуємося на опір. Коли ми хочемо показати, Хто такий Бог і

хто такі ми, то не всі люди сприймають це адекватно.

Є люди, які зазнали розчарування, як свого часу євреї. Вони кажуть: «Як ти можеш говорити, що творить Бог? Ти сліпий? Ти глупий і наївний? Якщо Бог є, якщо Бог – це любов, то як Він може допустити таке? Оглянься навколо себе! Хіба таке можливе?» Такі люди розчаровані в Бозі. «Ти кажеш, що ти Боже дитя? Послухай, ти коли-небудь заглядав у свою церкву? Поглянь на людей; подивися на Апостолів, на священників; поглянь на церкву!» Люди розчаровані і більше не хочуть вірити в це. Є віруючі люди, у яких переважають зовсім інші уявлення. Вони вважають, що спастися можна, якщо жити, ретельно виконуючи заповіді, якщо регулярно відвідувати богослужіння, молитися і приносити жертви. «А що з новим творінням? – запитують вони. – Ви говорите, що не можна заслужити спасіння? Якщо я все роблю правильно і буду добрим християнином, то я зазнаю благословення. Тоді моє життя буде кращим. А той, хто цього не робить, буде покараний». Якщо ми відповімо на ці слова: «Ні, спасіння – це милість, і навіть якщо ти робиш багато добрих справ, то ти не досягнеш чогось більшого, ніж вічне життя», то вони можуть жажнутися. Про це я можу вам дещо розповісти, я свідок тому. Вони перебувають у страху, бо в них переважають інші уявлення. Наші духовні послання також не завжди сприймаються добре, бо, як здається, вони не на часі. У нашому суспільстві статки й задоволення – це вельми важливі засади життя. Треба насолоджуватися життям й усім, що пов'язане з ним. Кожен хоче реалізувати себе, стати нарешті тим, ким хотів. А ми звертаємося до інших засад, до нашого духовного послання, до Євангелії Ісуса Христа: до милості, до слухняності, до смирення і слідування – це не вписується в уявлення багатьох людей. Воно збиває їх з пантелику. І що в результаті відбувається? Вони відкидають наше духовне послання, нічого не хочуть знати про нього й багато що ставлять під сумнів.

Отже, люди не завжди схвально відгукуються про нас. Але: сьогодні прийшов час. Саме той час, коли нас багато що непокоїть. Ми переживаємо надзвичайні ситуації, зазнаємо неабиякі страждання, утиски й спокуси. І все ж наше доручення – приймімо його до серця – показати, Хто такий Бог, і хто такі ми. Бог є Богом любові й милості; Він – Бог милосердя, Який діє сьогодні тут, на землі, у Своєму домі. Ми улюблені, помилувані й послані Ним – ми бажаємо показати це. Ми довіряємо Богові й шукаємо Його близькості, ми служимо Йому, і якщо будемо поступати так до самого кінця, то Бог прославить нас. Ми досягнемо воскресіння, отримаємо воскресле тіло й увійдемо у Боже Царство, у вічну славу. Це – наше майбутнє!

Після співдоповідей єпископа й Окружного Апостола Першоапостол сказав: Зараз ми готуємося до прощення гріхів і святкування Святого Причастя, прекрасно розуміючи, що сьогодні багато братів і сестер не можуть святкувати Святе Причастя, бо вони не можуть приходити в церкву на богослужінні. І ми не знаємо, як складеться ситуація у найближчі декілька тижнів. Подекуди все ще не буде можливості святкувати Святе Причастя. Ми повинні змиритися з цим. Але я твердо переконаний, що Бог допустив це, що Він продовжує любити нас і завжди буде давати нам усе необхідне для спасіння. Він забезпечить нас і дасть те, чого потребує наша душа.

Я знаю, що і в цьому я не знаходжу загального схвалення. Уже неодноразово мене з докором запитували про те, як я можу говорити, що це допущено Богом: пандемія була допущена Богом, але те, що ми не проводимо богослужіння в церкві, що не святкуємо Святого Причастя – це рішення людей, це моє рішення. Так, Бог допустив пандемію. Рішення про те, чи може відбутися богослужіння чи ні; чи може відбутися Святе Причастя чи ні, приймається, з одного боку, світською владою, урядовцями, а з іншого – церковними керівниками, Апостолами. У нашому Символі віри значиться, що ми проявляємо послух світській владі, якщо її дії не суперечать Божій волі. Ми віримо в це, це записано в Катехізисі, що Господь Ісус дав Апостолам владу «вирішувати» і «зв'язувати». Це передбачає запровадження церковного порядку і порядку в громадах. В обох випадках, у випадку влади чи Апостолів, це рішення не є Божественним, а людське. І влада, і церковні керівники, Апостоли – я твердо переконаний в цьому – намагають-

ся прийняти в даній ситуації оптимальне рішення. З цими рішеннями можна погоджуватися або ні. Я ніколи не говорив, що уряд чи Апостоли непогрішимі. Рішення може бути правильним або помилковим. Це людське рішення; за ним не стоїть Божественний авторитет. Але ми приймаємо його.

Азараз дозвольте мені говорити з точки зору віруючої людини. У віруючої людини є бажання, потреба і воля ходити на богослужіння і святкувати Святе Причастя, хоча це не завжди виходить. Ось така у мене віра. З цього приводу можна іронізувати, але я такий. І якщо це так, значить, то, що я хотів би, але не можу, мені не дозволено – це допустив Бог. Він допустив, що я не можу святкувати Святе Причастя.

Але я Йому все ж довіряю! Він хоче тільки кращого для мене. Він дасть мені все необхідне. І якщо у мене не буде можливості святкувати Святе Причастя упродовж декількох тижнів, то Він подбає про те, аби моє останнє Причастя вистачило до наступного. Ще раз, ви можете сміятися з мене через це, мені все одно, але я не дозволю відібрати у мене цю віру. Я ніколи не говорив: «Апостол, який вирішує, непогрішний. Він – Бог». Ні! Це людське рішення. Люди роблять все, що в їхніх силах; але з точки зору віруючої людини можна сказати: «Це допущено Богом, і Він подбає про мене». От і все.

Коли я розмірковував над тим, чому вчив Ісус перед тим, як принести Себе в жертву, то згадав притчу про міни (срібні монети). Ісус розповів про одного господаря, який вирушав у поїздку і довірив своїм слугам монети разом з дорученням застосовувати їх.

Коли він повернеться, то зробить розрахунок. Його слуги знали: він вирушає в далеку країну й згодом повернеться (Від Луки 19, 12 і далі). Мені прийшла в голову думка про те, що це можна по суті справи порівняти зі Святим Причастям. Під час кожного святкування Господньої вечері Бог дарує нам щось надзвичайно цінне, Тіло і Кров Христа, і мовить: «Тепер працюй з цим!» І коли ми згодом знову святкуватимемо Святе Причастя, то Він може запитати в нас: «Чи ти працював з останнім Причастям?» Ця думка може здатися дивною, але в останні декілька днів я чимало розмірковував над нею. Якщо Господь Ісус прийде до мене й скаже: «Минулої неділі ти прийняв Святе Причастя; чи знаєш ти його цінність? Чи знаєш ти, що Я постраждав, аби ти міг святкувати його? Чи працював ти з ним?», то я мушу зізнатися, що тоді мені може бути не по собі.

Я хотів би дати всім таку настанову: святкуймо сьогодні скрізь, де можливо, Святе Причастя. Підхопімо думку про те, що нам треба працювати з ним. Я гарантую: якщо ми черпатимемо з Причастя силу й казатимемо: «Я бажаю найближчим часом поступати по волі Ісуса Христа, я бажаю орієнтуватися на Христа; я бажаю виконувати Його волю; я бажаю служити Йому, я бажаю щось зробити з цією силою», і будемо інтенсивно працювати з силою Святого Причастя, то побачимо, що навіть після багатьох тижнів, ми все ще матимемо силу і вона буде ефективною! Чим більше ми використовуємо силу, яка

міститься у Святому Причасті, тим більше помічаємо, наскільки вона є цінною і потужною.

Ми вельми вдячні Богові за те, що Він дарує нам сьогодні цю можливість. Поміркуймо над цією думкою: чи працював я з Причастям, яке прийняв нещодавно? А тепер найважливіше: Господь Ісус не докоряє нам; адже ми живемо у час Його милості. Він каже: «Не все з тобою, можливо, було ідеально, але я прощаю тобі. У мене є для тебе лише одна умова: чи хочеш ти наступного разу бути кращим?» Якщо у нас є каяття, смирення і рішучість бути кращими, то ми сповнимся миром. Господь подарує нам Свою милість, Він і під час сьогоднішнього Причастя наділить нас потрібною силою, аби ми зберегли Йому вірність, аби служили Йому і показувати, Хто є Він і хто є ми, поки ми не приймемо наступне Причастя: або тут, або у Нього на небесах.

ОСНОВНІ ДУМКИ:

Ісус прийшов в Єрусалим, аби прославити Бога й бути прославленим Ним. Своїми стражданнями Він відкрив людям сутність Бога і Свою власну сутність. Бог воскресив Ісуса й дав Йому увійти у Його славу. Ми обрані й покликані проповідувати про Ісуса Христа й про справу Його відкуплення.

ЄПИСКОП ФРІДБЕРГ КРОЙЦ:

У своїй співпроповіді єпископ Кройц (Західна Німеччина) указав на різні емоційні ситуації, що були під час Вербної неділі й Страсної п'ятниці. З одного боку, переважало захоплення, а з іншого, – розчарування і страх. Тоді, як і зараз, розчаровані люди поступали по-різному: «Одні відвернулися від Ісуса, а інші були спантеличені; були й такі, які, незважаючи ні на що, залишилися з Господом», – сказав єпископ. Навіть якщо нам доведеться зазнати розчарування, то все ж чітко виконуймо своє доручення: «А якщо у нас виникають думки: «Прийшов час прославити Ісуса Христа», то поступаймо відповідно до Його волі».

ОКРУЖНИЙ АПОСТОЛ РАЙНЕР ШТОРК:

Окружний Апостол Шторк (Західна Німеччина) привів цитату з Новоапостольського Символу віри. У ній зокрема мовиться, Хто є Бог: Бог Отець, «Творець, Предвічний, Який усім керує, з Яким я не можу бути на одному рівні й не можу наказувати, що Йому робити, а що не робити»; Бог Ісус Христос, «розп'ятий, помер, похований, зійшов у царство смерті, у третій день воскрес із мертвих, вознісся на небо і сидить праворуч Бога» (КНЦ, п. 2.4.2). «І я прославляю Бога і сповідаю віру: "Він прийде знову!"» - сказав Окружний Апостол; і Бог Святий Дух, «через Якого об'являється Божа воля і через Якого ми готуємося до Другого Пришестя Ісуса Христа».

Фото: arxiv

ДЕНЬ НАРОДЖЕННЯ: 06.04.1974 р.
ПРОФЕСІЯ: учитель
АПОСТОЛ з 19 лютого 2017 р.
РЕГІОН ДІЯЛЬНОСТІ: Сенегал

**АПОСТОЛ
 ТУНКАН МАНЕ**

Служити Христові з любов'ю і радістю

У неділю, 7 січня 2021 року, в одній з громад на півдні західноафриканської країни Сенегал мою увагу привернув молодий брат по вірі. Після багатогодинної поїздки на мотоциклі я стою перед церквою, де маю проводити богослужіння. Вона відкрита, але ще нікого нема. Ніхто мене не вітає. Чи не відмінили богослужіння?

Я сиджу під деревом і ще раз перечитую уривки з Біблії, зазначені в «Провідних думках для богослужіння». Я не помічаю, як люди заходять у церкву. Раптом чую гучний спів: «Дякуйте радісно Господові». Я бачу Томаса, молодого настоятеля громади. Він розмахує віником у такт пісні. Видно, що він щасливий і пишається тим, що робить: прибирає церкву. Занурений у свою роботу, він не помічає мене. Мене вражає не тільки радість, з якою він співає, а й любов, з якою він підмітає церкву. Його спів звучить, неначе запрошення: брати і сестри приходять невеликими групами і заповнюють церкву. Лунає біблійна цитата з Євангелія від Матвія 5, 3: «Блаженні вбогі духом, бо їхнє Царство Небесне». Що в цій події є особливим і чому воно заслуговує на увагу? Давайте поміркуймо разом. Неділь-

ний день ми використовуємо, аби святити себе, наблизитися до Бога й зміцнити наші стосунки з Ісусом. Але, на жаль, богослужіння відвідують переважно люди літнього віку або, як у нашій країні, маленькі діти. Молоді люди, які знаходяться у розквіті сил і прагнуть матеріального й фінансового успіху, як здається, повністю зосереджені на вирішенні своїх земних справ. Професійне чи будь-яке інше навчання знаходиться у них на першому місці, добре оплачувана робота – на другому, знайти супутника життя і виростити дітей – на третьому місці. І лише четвертий пріоритет – це звернення до Бога; хтось тільки зрідка бере участь у богослужінні. Отже, діла на благо Божої справи знаходяться на останньому місці. Звичайно, ми повинні дбати про своє земне життя; адже Бог мовив: «В поті лица твого їстимеш хліб твій, доки не вернешся в землю, що з неї тебе взято; бо ти є порошок і вернешся в порошок» (Буття 3, 19). Але Бог дарує нам можливість підготувати свою душу до вічного життя, перш ніж наше тіло, яке було взято з землі, знову повернеться у неї. Дорога молодь, знай: Ісус Христос розраховує на твою силу, розраховує на твоє служіння для Його громади! (Притчі 20, 29). Недобре використовувати свої руки тільки для здобуття особистого благополуччя й опускати їх, коли справа доходить до праці на благо Божої справи! Проявляймо для служіння Божові убозтво духа. Ми не здатні все зрозуміти чи тримати під контролем. Духовне убозтво допомагає нам усвідомити, що ми повністю залежимо від Бога і що Він любить нас. Якщо ми будемо повністю довіряти Богові, то зможемо вірно служити Йому і виконувати духовну працю з любов'ю і радістю у Христі.

Тункан Мане

Фото: НАП Західна Німеччина

МІРКУВАТИ – СЛІДУВАТИ

Неправдиві свідчення?

Скрип шин, глухий удар. Поліція опитує свідків. Чимало людей були свідками дорожньо-транспортної пригоди. Однак, співробітники поліції одразу помічають: свідки суперечать у деталях один одному. Правду мають з'ясувати експерти, а вирок, у кінцевому результаті, винесе суддя. Припустимо, що ніхто із свідків свідомо не обманює. Вони свідчать про те, що бачили. Усі бажають сказати правду. Адже були істинними свідками. Однак, їхня позиція щодо того, що відбулося, їхня увага й кут зору, під яким вони сприймали цю аварію, а також їхня особиста причетність спонукають свідчити про власну правду. Таке, на жаль, притаманне нам, людям. Адже жоден з нас не претендує на абсолютну істину.

Тепер ви покликані бути істинними свідками: згадайте про важливу подію, що трапилася 30, 40 чи 50 років тому назад. Можливо, народження вашої дитини. Чи був ще хтось присутній під час цієї події? Немає сумніву, що акушерка розповість про неї зовсім по-іншому? Або, коли ми розповідаємо про наш перший день у школі, а потім запитаємо свою вчительку, як вона пережила його, то це будуть два оповідання з різним описом на перший погляд конкретних деталей. Дитині ми розповідаємо про певні речі свого життя зовсім по-іншому, ніж своєму супутникові життя. Обман? Навряд! Сприймаймо людей такими, якими вони є, з їхніми набутими знаннями, з їхнім розумінням і баченням світу. Тепер поставимо себе на місце перших християн: чимало людей пристали на їхнє свідчення і долучилися до церкви. Вони хотіли знати достеменно про життя Ісуса на зем-

лі. Та з часом багато віруючих, які на власні очі бачили Ісуса, померли. Хто тепер має представити новим християнам Сирії, Малої Азії, Риму й Ізраїлю з їхніми культурними особливостями слова й діла Господа?

Усним переказам можна довіряти лише впродовж одного-двох поколінь. Згодом вони дедалі більше розмиваються. Тому виникла необхідність фіксувати в письмовій формі важливі події з життя Ісуса та важливі слова Господа. Тому тепер, очевидно, писалися Євангелія. Не всі євангелісти були очевидцями життя Ісуса. Їм доводилося покладатися на перекази й опиратися на інші першоджерела. Це призводило до певних неточностей.

Якщо євангеліст Матвій пише, що Ісус виступив зі Своєю проповіддю на горі, то Лука наголошує, що вона відбулася на рівнині. Матвій звертається до єврейської християнської громади. Це стає очевидним, коли бачиш, наскільки глибоко він вникає у суперечки юдейських учителів того часу, як відтворює родовід Ісуса, починаючи з Давида і неодноразово посиляється на висловлювання Старого Заповіту. А Лука, навпаки, схиляється до грецького мислення і пише для християн з числа язичників. Деталі внутрішніх єврейських суперечок про правильне тлумачення закону є для нього не настільки важливими. А євангеліст Марк пояснює своїм читачам-язичникам єврейські звичаї, аби вони краще зрозуміли місію Ісуса.

Отже, Євангелія містять у собі розбіжності. І все ж не дозволимо збити себе з пантелику щодо нашої віри. Центральним твердженням Євангелії було і є: Бог через Ісуса Христа примирив світ із Собою. Хіба це не прекрасне Євангеліє?!

Образ і подоба Бога – чоловік і жінка (частина 2)

Навчальний посібник «Зібрання Окружних Апостолів» дає пояснення і доповнює положення Катехізису нашої церкви (КНЦ) про подібність людини до Бога (богоподібність) і рівність чоловіка й жінки. У першій частині статті (див. «НС», № 07/2021) висвітлюються біблійні основи двох розповідей про створення світу, у другій частині подаються повчальні висновки.

З першої розповіді про створення світу можна зробити висновок про те, що не тільки поділ людини на стать, а й рівноцінність чоловіка й жінки є волею Бога-Творця. Обидві статі являють собою образ Бога і мають однакову гідність. Згідно з Книгою Буття 1, підпорядкування жінки чоловікові суперечить творінню і не є богоугодним, а також не є складовою доброго Божого творіння. У другій розповіді про створення світу також не згадується про підпорядкування жінки чоловікові. Згідно з Книгою Буття 2, людина спершу існувала сама по собі й не була поділеною за статевою ознакою. У неї не було протилежної статі. Бог створив гідну й рівноцінну протизагу, аби усунути людську самотність. Чоловік і жінка створені один для одного, аби підтримувати один одного та поступати й жити богоугодним життям.

Примітки щодо гріхопадіння

З часів Августина 3-ю главу Книги Буття читають, відповідно до церковної традиції, як історію гріхопадіння і походження первородного гріха. При цьому жінку, яка розмовляла зі змієм, нерідко вважають такою, яка легко впадає в спокусу й особливо схильна до гріха. Подібна точка зору знаходить своє відображення ще в ранньому юдаїзмі, а також у 1-у Посланні до Тимофія 2, 14: «І Адам не був зведений, жінка ж, зведена, завинила». Тут Адама, так би мовити, виправдовують і всю провину щодо порушення Божої заповіді перекладають на жінку. Однак Апостол Павло в Посланні до Римлян 5, 12 мовить про щось інше; він веде мову лише про «одного чоловіка», який згрішив: «Тим то як через одного чоловіка ввійшов

у світ гріх, і з гріхом смерть, і таким чином смерть перейшла на всіх людей, бо всі згрішили». Цим «чоловіком» у рівній мірі є як чоловік, так і жінка. Адам і Єва несуть спільну відповідальність, а також покарання за те, що відпали від Бога.

Отже, коли в нашому Катехізисі йде мова про гріхопадіння, то мовиться про людину в цілому без поділу за статеву ознакою. До людини, тобто до прототипу всіх людей, звернувся змій, схиляючи її на гріховний шлях: «Під впливом зла людина впала в спокусу і піддалася йому, переступивши дану Богом заповідь. У життя людини увійшов гріх і пов'язане з ним відлучення від Бога – духовна смерть. Людина збагнула це, коли усвідомила свою наготу, якої засоромилася (Буття 3, 7–10). Сором був ознакою того, що початкова довіра людини до Творця була порушена. Такий непослух людини призвів до того, що Бог позбавив її єднання з Собою» (КНЦ, п. 3.3.3.).

Досконалий образ і подоба Бога

У КНЦ, п. 3.3.2 мовиться не тільки про чоловіка і жінку, а й про Ісуса Христа як про подобу Бога: «Богopodobність людини вказує зокрема на те, що Бог став Людиною в Ісусі Христі, «Він – образ невидимого Бога» (Колосян 1, 15). Ісус Христос – другий Адам (див. 1 Коринтян 15, 45 і 47), Він істинно подібний до Бога. Те, що людина створена на образ і подобу Бога, усе ж не означає, що її особистість являє собою певний ступінь Божої сутності. Єдиний виняток – Ісус Христос». Отже, Христос є для християнина взірцем, як треба на ділі втілювати в життя свою богopodobність.

Адам і Христос – це постаті, які в Посланні до Римлян 5, 12–19 протиставляються один одному: у той час як Адам символізує гріх, покарання і смерть, то Христос уособлює праведність, милість і життя. Адама, незважаючи на це, названо «образом майбутнього» (Римлян 5, 14).

Адам як людина в цілому, усупереч своїй гріховності, вказує на Христа, на Того, Хто досконало представляє Божественне життя. Окрім того, – і це є важливим для такого ходу думок – у 1-у Посланні до Коринтян, у главі 15, розкривається есхатологічне й футуристичне значення «образу і подоби Бога». Ісус Христос, «новий Адам», є також Первістком серед воскреслих. Завдяки Йому відбудеться воскресіння померлих, яке вселяє людям, що вірять у Нього, упевненість. У той час як Адам узятий від землі й помирає, то останній Адам, тобто Христос, походить з небес і зазнає воскресіння. Матіас Конрад з

цього приводу зауважує: «Подібно до того, як земні люди «відзначені» по суті тлінністю Адама, так і люди, котрі належать Христові, матимуть частку в Сутності Піднесеного Христа»¹. Люди, які зазнають воскресіння, отримують духовне тіло, подібне до Тіла воскреслого Христа, а отже – форму існування, яка відкриває можливість досконалого єднання з Богом. Воскреслі, які «наділені рисами небесного образу», тобто образу Христа, стануть досконалим образом і подобою Бога. Ця думка знаходить своє відображення у Посланні до Филип'ян 3, 20–21: «Бо наше громадянство в небі, звідки і Спасителя очікуємо, Господа Ісуса Христа, Який переіменить наше понижене тіло, щоб було подібним до Його прославленого Тіла, силою, якою Він спроможен усе Собі підкорити».

Повчальні висновки

Чоловік і жінка, згідно з біблійним свідченням, є однаковою мірою образом і подобою Бога. Мартіна Бер правомірно зазначає, що Буття «гарантує фундаментальну рівність чоловіка й жінки у творінні»². Якщо в Катехізисі значиться, що чоловік і жінка є «різними», то мається на увазі їхні відмінності в біологічній будові, а не в особистості в цілому. «Бути людиною означає бути представником конкретної гендерної приналежності й індивідуумом з духовними здібностями і талантами, а також володіти свободою і мовою, мати змогу діяти, мати власну історію, а також мати можливість жити і виявляти взаємну любов»². Мова про людину як про «образ Бога» у жодному випадку не повинна нехтувати безкінечною якісною відмінністю між Богом і людиною. Вести мову про людину як про образ Бога можливо тільки з точки зору її звернення до Бога. Людину як образ Бога можна пізнати й збагнути тільки через відносини з Богом, Який об'являється і звертається до неї. Самооб'явлення Бога є передумовою належного розуміння людини, її походження, сутності й завдання у світі.

Про людину як про образ Бога є сенс говорити лише в тому випадку, якщо розглядати її, з одного боку, як таку, що цілковито орієнтована на Бога, а з іншого, як Божественний дар, що зобов'язує. Богopodobність людини завжди вказує на Бога як на першу, абсолютну й люблячу протилежність людини. У Катехізисі мовиться про це так: «Бог дарує людині здатність пізнавати, любити й шанувати Творця. Тому людина має орієнтуватися на Всевишнього...» (КНЦ, п. 3.3.2). Деякі аспекти розповіді про людину як про образ Бога наведемо нижче.

«Образ Бога» – історичне втілення

Реалізація богоподібності чоловіка й жінки відбувалася по-різному в первісній мирській й есхатологічній історії.

Людина є спершу складовою частиною досконалого творіння, яке описане у Бутті, главах 1–3. Це творіння, яке існувало до гріхопадіння і про яке зокрема мовиться: «І побачив Бог усе, що створив: і воно було дуже добре» (Буття 1, 31). Тому людина в своєму первинному вигляді являла собою істинний і достовірний образ Бога.

Людина як частина гріховного творіння, тобто після гріхопадіння, не може більше являти собою образ Бога. Їй притаманні структурні недоліки, які проявляються у злобі, гріховності й спотворенні. Вони у будь-яких проявах заважають людині віддавати належне своїй богоподібності й реалізувати її. У контексті людської історії з усіма її недоліками богоподібність людини здається недосяжним ідеалом.

Через сакраментальний і заснований на вірі зв'язок з Ісусом Христом людина живе есхатологічним життям, тобто життям, яке спрямоване на Друге Пришестя Христа і Нове творіння. Вона прагне, аби дедалі більше уподібнюватися до Ісуса Христа, Який є досконалим образом і подобою Бога. Лише у воскреслому тілі богоподібність знайде своє досконале втілення: спочатку для первістків, а потім для всіх, хто отримає частку в Новому творінні. При цьому більше не гратиме жодної ролі стать чоловіка чи жінки, бо воскреслі, що матимуть воскресле тіло, не матимуть статі, а будуть «як Ангели на небі» (Від Марка 12, 25).

«Образ Бога» – особистість і співтовариство

Бог являє собою три Іпостасі. Сам по собі Бог завжди є протилежністю «я» і «ти». Сам по Собі Бог не одинокий, а завжди перебуває в єднанні трьох Божественних Іпостасей – Отця і Сина і Святого Духа. «Три Імені, які позначають Божественні Іпостасі, різняться своїм буттям. І дійсно, Отець – не є Тим Самим, що Син; Син – не є Тим Самим, що Отець; а Святий Дух – не є Тим Самим, що Отець чи Син: адже Отець – це Той, Який народжує, Син – це Той, Який народжений, а Святий Дух – це Той, Який походить від Них обох» (КНЦ, п.3.2.4). Тобто, Триєдиний Бог є по Своїй суті динамічним, а саме: Він є Той, Який народжує, Той, Який народжений і Той, Який має походження. Таке динамічне існування Бога відображено також в «образі Бога», у чоловікові й жінці. Тобто, особистість Бога є джерелом і гарантією особистості людини.

Бог спілкується не тільки Сам з Собою, а й – із зовніш-

нім світом. Це проявляється, зокрема, в тому, що завдяки Його слову виник реальний світ. Він створив його Своїм словом, як це чітко впливає з першої розповіді про створення світу. Бог є не тільки Тим, Який творить реальність за допомогою слова, а й Тим, Який звертається до Свого творіння. В обох розповідях про створення світу Бог звертається до людини. Він каже Своему образу й подобі: «Будьте плідні й множтеся і наповняйте землю та підпорядкуйте її собі» (Буття 1, 28) і «З усякого дерева в саду їстимеш» (Буття 2, 16). Бог унаслідок звернення до людини стає її протилежністю, а людина – протилежністю Бога. Боже «Я» звертається до людини «ти» і таким чином виникає людська особистість. Тобто, особистість не міститься у самій людині, а походить перш за все від Бога. Тому в Катехізисі мовиться: «Людина у словесному зверненні до Бога сприймає себе як особистість: чуючи звернене Богом до неї «ти», вона усвідомлює своє «я»» (КНЦ, п. 3.3.2).

Людина покликана жити в людському співтоваристві, а тому Бог створив для неї «поміч, відповідну для нього...» (Буття 2, 18). Те, що жінка є помічницею чоловіка, не означає, що вона повинна полегшити його життя чи позбавити його праці, а вказує скоріше на те, що людина може бути сама собою лише тоді, коли має супутника життя. Тільки завдяки протипоставленню людини людині, чоловіка і жінки, «я» і «ти» вони стають реальністю. Особистість й індивідуальність знаходять своє істотне підґрунтя у взаємодії. Якщо жінка «відповідає» чоловікові, то й чоловік «відповідає» жінці, і вони, як наслідок, однаково потрібні один одному, тобто є рівними за своєю сутністю і гідністю.

Якщо людина покликана жити у співтоваристві і її особистість безпосередньо залежить від цього, то це стосується не тільки стосунків між чоловіком і жінкою, а й людського співтовариства у цілому. Міркування Юргена Мольтманна підтверджують цю істину: «У такому разі ізольований індивідуум і самотній суб'єкт є неповноцінними сутностями, бо їхня богоподібність є неповноцінною. Не існує також пріоритету особистості над співтовариством. Особистість і співтовариство є скоріше двома сторонами одного й того самого життєвого процесу»³. На цій основі формуються партнерство, сім'я, клани, племена, народи й суспільства, які, спілкуючись, являють собою співтовариство.

«Образ Бога» – наказ панувати

У Катехізисі, крім «особистості», йдеться також про деякі особливі «Божественні риси», якими наділена людина як образ Бога. До них належать, зокрема, любов, свобода

й інтелект (КНЦ, п. 3.3.2). Отже, чоловік і жінка наділені емоційними й інтелектуальними якостями, які дають їм можливість виконувати наказ Бога щодо панування над створеним Ним світом і представляти Його у ньому. Однак, наказ «панувати» не наділяє людину «правом ставитися до Божого творіння свавільно. Людині як подобі Бога більшою мірою належить ставитися до створеного Ним світу відповідно до Його сутності, тобто з мудрістю, добротою і любов'ю» (КНЦ, п. 3.3.2). Свавілья, деспотизм й абсолютизм власних інтересів суперечать у цьому випадку Божественній волі.

У Катехизисі прямо вказується на те, що чоловік і жінка отримали «один і той же наказ: «панувати» над землею, а саме облаштовувати й оберігати її» (КНЦ, п. 3.3.2). Отже, «панування» чоловіка і жінки по суті не є різним, у них немає окремих «сфер впливу», як це передбачено традиційним поділом ролей за статтю. Не відповідає, насправді, дійсності те, що сферою діяльності чоловіка є широкий навколишній світ, а жінки – тісний світ дому, професії та сім'ї. Обом статтям як образу Бога довірено весь створений Ним світ. Лише спільно вони можуть зберігати й облаштовувати його. І тому неможливо, аби окрема людина самостійно виконувала Божий наказ «панувати», бо подібне може відбуватися лише у співтоваристві й солідарності.

Збереження й облаштування світу знаходять своє конкретне відображення у спільному житті двох статей та у вихованні дітей. Подружжя і сімейне життя однаковою мірою формується, підтримується і здійснюється як чоловіком, так і жінкою. Окрім цього, Боже доручення щодо збереження і облаштування земного творіння включає в себе також взяття чоловіком і жінкою на себе спільної відповідальності перед державою, церквою і суспільством.

Відмова від сприйняття суспільної реальності, а також від участі у суспільному житті суперечить дорученню Творця і заповіді любові до ближнього, яку мають виконувати всі люди. Укінці кінців, чоловік і жінка однаковою мірою покликані усвідомлювати свою відповідальність за збереження створеного Богом світу, до якого належать тварини і рослини, і відповідно поступати.

Висновок

Отже, чоловік і жінка однаково являють собою образ і подобу Бога. Вони однаково необхідні один одному й рівноцінні по своїй сутності та гідності. Чоловік і жінка покликані здійснювати «панування». Представники обох статей мають виконувати доручення і нести відповідальність за збереження й облаштування створеного Богом світу. З біблійних розповідей про створення світу неможливо зробити висновок про те, що для чоловіка і жінки призначені різні сфери панування і діяльності. Розуміння завдань чоловіка і жінки є різним, бо воно відображає, серед іншого, соціальний і політичний розвиток людського суспільства.

¹Конрад Матіас, *Творіння і нове творіння в Новому Заповіті*.

// В. Шмід, *Конрад [изд.]*: - Творіння. - Тюбінген. - 2012.

²Бер Мартіна, *Бути людиною і подобою Бога. До виміру богоподібності чоловіка й жінки. (Ерфуртські теологічні дослідження, с. 101)*. - Вюрцбург. - 2011 року.

³Мольтманн Юрген, *Бог у творінні*. - Мюнхен. - 1985.

У цій статті ми публікуємо додатковий матеріал до рубрики «Із Біблії» дитячого журналу «Ми, діти».

ІЗ БІБЛІЇ

Що написано про гріх у Біблії?

Перший гріх, про який повідомляється у Біблії, скоїли Адам і Єва.

Унаслідок гріхопадіння їх вигнали з раю. Однак, що являє собою гріх?

СМЕРТЬ людини є наслідком гріха. Гріх відлучає людей від Бога. Людина, яка грішить, діє всупереч Божій волі; **БУДЬ-ЯКЕ ПОРУШЕННЯ БОЖИХ ЗАПОВІДЕЙ** – це гріх. Найбільшим з усіх гріхів у ізраїльтян вважають **ПОКЛОНІННЯ ІДОЛАМ**, а також **ЗЛІ ВЧИНКИ** по відношенню до ближнього.

У Старому Заповіті поділяють **СВІДОМИЙ** непослух і несвідомі порушення, і те й інше є гріхом. Злочинець має нести покарання за навмисні дії; гріхи, які скоєні ненавмисно, ізраїльтяни можуть спокутувати, приміром, жертвоприношенням, обмиванням чи постом. Давньоєврейське слово «гріх» мало первісне значення «УПУСТИТИ МЕТУ» чи «ВІДХИЛИТИСЯ ВІД МЕТИ». Якщо людина відхилилася від мети, то має **ПОКАЯТИСЯ** і зійти з поганого шляху. **ЗАКОН** (Заповіді й інші правила, які на ньому ґрунтуються) дає пояснення в Старому Заповіті, що правильно, а що неправильно, а, отже, що є гріхом. Усі люди схильні коїти гріх. Якщо людина вірить в Ісуса, визнає свої гріхи і кається, то зазнає **ПРОЩЕННЯ**. Окрім того, нам треба простити ближньому, аби Бог простив наші гріхи. Ісус мовив про те, що гріховні вчинки походять від гріховного серця. Він дав зрозуміти, що не тільки вчинки, а й **ПОГАНІ ДУМКИ** є гріхом. Ісус засуджував гріх, але не грішника. Він прийшов, аби спасти грішників. Коли Він зціляв хворих, то свідчив таким чином про Свою владу прощати гріхи.

Ісус, єдина **БЕЗГРІШНА** Людина, приніс Себе в жертву на хресті за всіх людей. Він таким чином **ПЕРЕМІГ** гріх і **ПЕРЕМІГ** смерть. Людина завдяки хрещенню в Його Ім'я омивається від первородного гріха, який відлучає від Бога. Люди мають змогу наблизитися до Бога

і сподіватися на **ВІЧНЕ ЖИТТЯ** у спілкуванні з Ним. Гріх і смерть будуть остаточно подолані лише у новому творінні. До тих пір люди проявлятимуть схильність до гріха. Ось чому **АПОСТОЛИ** отримали доручення звіщати прощення гріхів в Ім'я Ісуса.

ЯК НАВЧИТИ ДІТЕЙ УНИКАТИ ГРІХА?

Тату, що таке гріх?

На вулиці дощить. Міла і Ной граються вдома у хованки. Ной шукає свою сестру і не може знайти: ні в своїй кімнаті, ні у ванні, ні у спальні батьків. Накінець, він знаходить Мілу у вітальні. Вона сидить на дивані й гортає невеличку книжечку. «Що ти робиш?» – запитує Ной. Міла показує йому книгу Каті Райдер з назвою: «Дозволь собі маленький гріх». На обкладинці зображено апетитний пиріг. «А у недільній школі нам розповідали, що гріх – це зло, яке не можна коїти. То що таке гріх?» – запитує Міла.

Міла і Ной бажають дізнатися, що таке гріх, і вирішують запитати про це у свого батька. Він, звісно, знає, що таке гріх. Батько посміхнувся, коли почув розмову своїх дітей, і сказав: «Цю книгу мені подарували. У багатьох людей виникають докори сумління, коли вони ласують смачними шоколадними цукерками чи лінуються, лежачи на дивані. Вони гадають, що це завдає шкоди їхній фігурі, тому краще працювати, ніж відпочивати. Автор книги бажає повідомити людям, що вони спокійно і без докорів сумління можуть вдаватися до цих невеличких гріхів».

Що таке гріх?

Згідно з біблійним повідомленням, гріхопадіння перших людей призвело до їхнього відлучення від Бога. Люди коять гріх, коли нехтують Божою волею, роблять чи допускають зло. Чи можна, однак, назвати ласощі чи лінощі гріхом, як про це мовиться у книзі, яку переглядала Міла? Професор Торстен Дітц говорить у цьому зв'язку про поверхневе вживання поняття «гріх». Гріхом у повсякденному вжитку називають надмірне ласування шоколадними цукерками, перевищення швидкості чи носіння – відповідно до сучасної моди – непристойного одягу. Вихователі мають пояснювати дітям різницю між повсякденним вживанням і фактичним значенням слова «гріх».

Ной запитує у батька: «Що таке гріх? Хіба ми з Мілою згрішили, коли вчора посварилися через останній шматок пирога? Це, мабуть, не сподобалося Богові». Як навчити дітей бачити свою неправильну поведінку? Чи поступила Міла правильно, коли потоптала квіти на присадибній ділянці сусідів або забрала футбольний м'яч, який під час

гри ненароком потрапив через паркан на їхнє подвір'я?

З теологічної точки зору будь-який учинок, що суперечить Божій волі, є гріхом. «Не роби ближньому того, чого не бажаєш, аби він робив тобі», – гласить відоме прислів'я. Воно є добрим і його розуміють навіть діти, бо показує, коли наша поведінка є гріховною. Отже, як дуже погані, так і на перший погляд безневинні вчинки можуть бути гріховними. Коли діти висміюють свого однокласника, бо він навиворіт одягнув шапку, то це є таким же гріхом, як побити його під час перерви на шкільному подвір'ї.

Учитися на прикладах

Міла, сіяючи від радості, повернулася від сусідів з м'ячем. «Сусіди дуже привітні, – сказала вона, – вони казали, що ми завжди можемо забирати м'яч, якщо він потрапить на їхнє подвір'я». «А чи бачили вони витоптані тобою квіти, коли казали про це?» – запитувала мама Міли. Міла на мить задумалася, а потім знову пішла до сусідів, аби попросити в них вибачення за те, що витоптала квіти. Міла і Ной ще не до кінця розуміють, що таке, власне, гріх: витоптані квіти, зайва шоколадка, порушення правил дорожнього руху чи взагалі порушення будь-яких правил? Під час розмови з батьками, з'ясувалося, що діти майже в усіх випадках, коли поступали неправильно, відчували докори сумління. Чи наділені, однак, всі люди сумлінням, яке вказує на хибну поведінку?

Докори сумління виникають тоді, коли поступаєш неправильно. Вони сигналізують про невідповідність між внутрішніми цінностями й скоєними учинками; між тим, що має бути і що сталося. Вони виникають, приміром, тоді, коли ми забуваємо привітати когось з днем народженням чи, знаючи про шкоду для навколишнього середовища, кидаємо будь-де сміття. У дітей формується сумління, коли вони беруть приклад з батьків, учителів чи інших дорослих людей. Своїм прикладом вони демонструють дитині, як треба вести себе, яка поведінка є правильною, а яка ні. Якщо дитина, беручи приклад з дорослого, бачить, що немає нічого ганебного у тому, аби витоптати квіти чи ламати гілки з дерева, то поступатиме без викидів сумління так само. Важливо тоді детально пояснити дітям, чому їхня поведінка є неправильною. Якщо відповідати: «Так не поступають» чи «Так не можна» на їхнє запитання «Чому?», то не дамо вичерпну відповідь. Отже, треба давати дітям переконливі й зрозумілі відповіді, аби вони не просто наслідували приклад дорослих, а й виносили для себе урок з їхньої поведінки й поступали правильно.

Що таке гріх? Дітям дуже нелегко зрозуміти це. Наше сумління підказує нам, чи правильними є учинки.

Ставитися серйозно до докорів свого сумління

Під час заняття з релігії Міла подивилася фільм, в якому сумління було зображено у вигляді невеличкого рачка. Вона розповіла про це братові й батькам. Рачок щипав і кусав людину, коли вона поступала неправильно. Необхідно прислуховуватися до свого сумління і з'ясувати причину своїх поганих поступків. Отже, сумління може бути орієнтиром для майбутніх учинків. Чим старшими ми стаємо, тим більше в окремих випадках ставимо під сумнів докори свого сумління. Чи було те, що я зробив, дійсно гріхом? Чи був мій учинок правильним, а чи я можу просто проігнорувати докори свого сумління? Аби сумління було чистим, то не треба обманювати самого себе.

«Жодна людина не є ідеальною» – цей вислів використовують залюбки для оправдання неправильної поведінки. Чи нормально, коли людина допускає помилки? Дитина вчиться, зростає і досягає рівня відповідальності дорослої людини тільки, коли вчиться на власних помилках, які неминуче допускає. Важливо, при цьому, аби дитина не нехтувала своїми помилками, а вчилася на них.

«Людські вчинки передають її сутність. Але що саме визначає сутність людини?» – запитує Торстен Дітц у своїй книзі. «Гріх – це те, що відлучає людину від Бога». Якщо батьки розповідають своїм дітям про важливість відвідування богослужінь або використання відповідних медіа-пропозицій у період пандемії коронавірусу, то прищеплюють їм живу віру, яка визначатиме їхні майбутні вчинки. Батьки, опікуни, шкільні учителі, учителі недільної школи і чимало інших дорослих вихователів мають подавати дітям приклад, доносити до них важливість християнських цінностей і відповідальної поведінки. Це вельми важливо особливо у середовищі, де подібні цінності дедалі більше відходять на задній план у порівнянні з іншими сучасними трендами, як от успіх, статки чи зовнішній вигляд.

Поступати з любові

Любов – це рецепт життя відповідно до християнських цінностей; вона завжди передбачає прийняття ближнього. Приймаймо ближнього так само, як Бог приймає нас. У нас, таким чином, з'явиться мотивація не завдавати шкоду, а приносити йому добро. Любов допомагає тримати гріх на віддалі від себе.

Міла і Ной зрозуміли, що гріх – це не просто надмірне споживання цукерок чи носіння неохайного одягу. Вони бажають завдавати ближньому якомога менше горя і приносити якомога більше радості.

Наталія Вольф

ТЕСТИ НА ЗНАННЯ БІБЛІЇ

1. Яке свято зустрічається тільки у католицькому календарі?

- А) Адвент
- Б) свято Тіла Христового
- В) П'ятидесятниця
- Г) Пасха

2. Хто такі «корахи» у Псалмах?

- А) священники в храмі
- Б) паломники в Єрусалимі
- В) музиканти й псалмоспівці
- Г) писарі при дворі

3. Як у Второзаконні названо гору Синай?

- А) Хорив
- Б) Ліван
- В) Оливна гора
- Г) Голан

4. На яку цитату з Біблії посилається пісня «Спускайтесь, ратники, з вершин»? (№ 103 в російськомовному пісеннику)

- А) 1-е Корінтян 13
- Б) Филип'ян 2, 1–5
- В) Ісаї 5, 1–7
- Г) Ефесян 6, 10–17

5. Хто написав мелодію до пісні «Живий мій Ісус» (№ 42 у російськомовному пісеннику)

- А) Йоганн Бальтазар Рейнманн
- Б) Йоганн Кальвін
- В) Ульріх Цвінглі
- Г) Альберт Магнус

6. Назва якої біблійної книги є дослівним перекладом єврейської назви «Кохелет»?

- А) Пісня пісень
- Б) Проповідника
- В) Притчі
- Г) 1-а Книга Маккавеїв

7. Як звати сестру Марії з Віфанії?

- А) Саломея
- Б) Марія Магдалина
- В) Юдита
- Г) Марта

8. У якому Євангелії згадується про римського імператора Тиберія

- А) в Євангелії від Луки
- Б) в Євангелії від Івана
- В) в Євангелії від Матвія
- Г) в Євангелії від Марка

9. Що таке «синтоїзм»?

- А) релігія Манітоби
- Б) релігія узбеків
- В) релігія персів
- Г) релігія японців

10. Як називається меса, яку написав Людвіг ван Бетховен?

- А) Меса серця (Missa Cordis)
- Б) Урочиста меса (Missa Solemnis)
- В) Меса Св. Крестця (Missa Crucis)
- Г) щоденна Свята Меса (Missa Tridentina)

Фото: Д-р Банніоллер

ІЛЮСТРАЦІЯ-ЗАГАДКА

У м. Штайнгадені, у передгір'ї баварських Альп – на кордоні між Альгоєм і верхньою Баварією – знаходиться одразу два визначних місця: Вельфський монастир, названий монастирем премонстрантів, і ще більш відома Візьська церква, перлина рококо. Візьська церква зводилася братами Йоганном Баптистом і Домініком Ціммерманом з 1745 по 1754 роки. Йоганн Баптист Ціммерман народився у Вессобрунні в 1680 році й помер у Мюнхені в 1758 році. Він був одним з найвідоміших художників і скульпторів бароко і рококо, у той час як його брат Домінік Ціммерман, який народився в 1685 році також у Вессобрунні й помер у Візе під Штайнгаденом в 1766 році, був будівельником. У Візьській церкві, окрім прекрасного стельового склепіння, є також безліч фресок і картин; приміром, зображена на нашій картині

бесіда між пророком Натаном і царем Давидом, яка розташована поруч з епізодом розмови Ісуса з перелюбницею відповідно до Євангелії від Івана, глави 8. Темою обох картин є перелюб.

ЯК ЗВАТИ ЖІНКУ, ЗАРАДИ ВОЛОДІННЯ ЯКОЮ ДАВИД ЗРУЙНУВАВ ЇЇ ШЛЮБ?

Відповідь див. на стор. 2.